

Sygn. akt III KK 219/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Dariusz Świecki (sprawozdawca)

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

w sprawie E. P.

ukaranego za wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w
zw. z art. 112 k.p.w.

w dniu 29 lipca 2015 r.

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść ukaranego
od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 12 września 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w H.

z dnia 24 kwietnia 2014 r.

uchyla zaskarżony wyrok i utrzymany nim w mocy wyrok
Sądu Rejonowego w H. i na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 w zw. z
art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. umarza postępowanie, którego kosztami
obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w H. wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014 r. uznał obwinionego E. P. za winnego tego, że w dniu 9 lipca 2012 r. około godz. 8.20 w miejscowości Ś. kierując rowerem po drodze publicznej, nie zachował szczególnej ostrożności podczas wyjeżdżania z drogi podporządkowanej, w następstwie czego nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki Renault Trafic, doprowadzając do zderzenia pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym kierującego wymienionym pojazdem i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył karę grzywny w kwocie 500 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony zaskarżając go w całości.

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 12 września 2014 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku na korzyść obwinionego E. P. wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich zaskarżając go w całości i zarzucił rażące naruszenie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. polegające na utrzymaniu w mocy zaskarżonego osobistą apelacją E. P. wyroku Sądu Rejonowego w H., pomimo zaistnienia po zapadnięciu tegoż wyroku negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności wykroczenia przypisanego wyżej wymienionemu obwinionemu, obligującej Sąd odwoławczy do uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji oraz umorzenia postępowania, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Z. oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w H. i na podstawie art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna i w związku z tym podlega uwzględnieniu na posiedzeniu (art. 535 § 5 k.p.k.). W toku kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy w Z., pomimo obowiązku wynikającego z art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., nie dostrzegł w granicach zaskarżenia uchybienia o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci przedawnienia orzekania (art. 104 § 1 pkt 7 w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.). Zgodnie bowiem z art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

W rozpoznawanej sprawie przypisany E. P. czyn wyczerpujący znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. został popełniony w dniu 9 lipca 2012 r., zaś jego karalność ustała w dniu 9 lipca 2014 r., a więc po wydaniu wyroku przez Sąd pierwszej instancji, a przed rozpoznaniem apelacji przez Sąd odwoławczy.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji i umorzył postępowanie, którego kosztami obciążył Skarb Państwa.